

PEONY

3

เขียน

Hanmint

แปล

เชวริน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

แน่นอนว่าตัวร้ายอย่างออเบรย์ก็ไม่ได้ทำให้ใครผิดหวัง เพราะเธอถึงกับกล้ำชกคึกเข้าบ้านตัวเองเลยทีเดียว แถมข้าศึกที่เธอพาเข้ามายังเป็นถึง ‘ผู้ที่ย้อนกลับมา’ เหมือนอาร์ทีเซีย ทั้งยังมีความแค้นที่ลึกซึ้งกับนางเอกของเราอีกด้วย

เมื่อมีคนแรกที่มีความทรงจำในอดีตเหมือนอาร์ทีเซียแน่นอนว่าก็มีโอกาสที่จะมีคนที่สอง คนที่สาม และคนอื่นๆ ตามมาได้อีกมากมาย แผนการต่างๆ ที่เธอวางไว้สามารถล้มเหลวหรือเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา แต่ขอบอกเลยว่าสถานการณ์เลวร้ายเหล่านี้ก็กลับทำให้พระเอกนางเอกของเราได้รู้ใจกันมากขึ้นไปอีก ตามมาด้วยฉากฟินๆ ที่ใครหลายคนเฝ้าคอยอยู่ ว่าแล้วก็พลิกหน้าถัดไปกันเลย!

PEONY

บทที่ 11

ลิเซียได้กลายเป็นหญิงรับใช้ของอาร์ทีเซีย

เป็นดังที่ใครหลายๆ คนคาดการณ์ไว้ ทายาทตระกูลบาร์อนมอร์เทนมีสถานภาพและชนชั้นทางสังคมเหมาะสมมากพอจะเป็นหญิงรับใช้ของแกรนด์ดัชเชส อายุของทั้งสองก็อยู่ในวัยไล่เลี่ยกัน

ที่ยิ่งไปกว่านั้นคือ อาร์ทีเซียแสดงความโปรดปรานต่อหล่อนให้เห็นมากกว่าปกติตั้งแต่ช่วงแรกเริ่ม

อาร์ทีเซียให้ลิเซียพักอยู่ห้องข้างๆ และจัดสาวใช้ไว้คอยดูแลร่างกายหล่อนอีกสามคน

นอกจากนี้ ยังเลือกเสื้อผ้าที่ดีที่สุดของตัวเองมาตัดเย็บซ่อมแซม เพื่อบริจาคเป็นของขวัญให้แก่หล่อนอีกด้วย ในตู้เสื้อผ้า

ของอาร์ทีเซียมีชุดที่เธอไม่เคยสวมใส่อยู่มาก ทั้งบางส่วนก็เป็นชุดที่ต่อให้มียกเงินก็ยังยากจะหาซื้อได้ในแกรนด์ดัชชีเอปร์รอน

ลิเซียเอ่ยปฏิเสธอย่างรวดเร็ว

“ท่านหญิงคะ... ข้ารับทั้งหมดนี้ไว้ไม่ได้หรอกค่ะ อีกอย่างเสื้อผ้าพวกนี้ก็เป็นของขวัญที่ท่านแกรนด์ดยุกมอบให้ท่าน...”

“ไม่ต้องกังวลหรอก ข้ารู้ว่าการมอบของขวัญที่ได้รับมาให้แก่ผู้อื่นถือเป็นการเสียมารยาทต่อท่านชาย แต่นี่คือชุดที่ข้าซื้อเก็บไว้เอง ดังนั้นข้าจะรู้สึกยินดีมาก หากเจ้ารับมันไว้โดยไม่รังเกียจ”

อาร์ทีเซียกล่าวเช่นนั้น

“เพราะการแต่งกายของหญิงรับใช้ก็ถือเป็นหน้าเป็นตาของข้าเช่นกัน”

ลิเซียมีสีหน้าพะวักพะวน แต่สุดท้ายก็รับไว้ด้วยความซาบซึ้งใจ หากต้องคอยรับใช้อยู่ข้างกายอาร์ทีเซียไม่ว่าอย่างไอก็จำเป็นต้องเอาใจใส่กับเรื่องพวกนี้ เพราะความจริงหล่อนมีชุดกระโปรงอยู่เพียงไม่กี่ชุดเท่านั้น

ตระกูลบาร์อนมอร์เทนมีฐานะยากจน หมู่บ้านกบฏก็ไม่ต่างกัน

แม้จะได้รับการสนับสนุนจากตระกูลแกรนด์ดยุก - เอพ์รอน แต่การสร้างหมู่บ้านขึ้นมาสักแห่งต้องใช้เงินทุนมหาศาล ทั้งยังต้องคอยหลบเลี่ยงสายตาของราชวงศ์ ทำให้ไม่อาจรับประกันได้เลยว่าจะมีชีวิตที่สุขสบาย

ลิเซียไม่ได้ยึดติดกับความหรูหราฟุ่มเฟือยมาตั้งแต่แรก ดังนั้น การให้อีกฝ่ายได้สวมเสื้อผ้าที่สวยงามและประดับอัญมณีไว้บนคอจึงเป็นอีกความปรารถนาหนึ่งของอาร์ทีเซีย

อาร์ทีเซียนึกสงสัยว่าเธอกำลังใช้วิธีนี้ขดเชยความผิดของตัวเองอยู่หรือเปล่า แต่เธอก็ไม่มีเหตุผลให้ต้องระงับความปรารถนาที่จะทำเรื่องพวกนี้เช่นกัน

อย่างน้อยการตอบแทนลิเซียให้เท่ากับสิ่งที่เธอได้รับมาจากเซดริกก็ถือเป็นเรื่องที่ถูกต้อง ถึงอย่างไร เดิมทีสิ่งเหล่านี้ก็ควรจะเป็นของหล่อน

นอกจากนี้ อาร์ทีเซียยังส่งคนไปที่ตระกูลบาร์อนมอร์เทน เพื่อนำข้าวของเครื่องใช้ที่จำเป็นสำหรับลิเซียมาที่นี่ และจะได้ดูแลชีวิตความเป็นอยู่ของตระกูลบาร์อนอีกด้วย

แน่นอนว่าเหล่าสาวใช้ก็ปฏิบัติตามลิเซียด้วยความสุภาพมากขึ้น เนื่องจากพวกหล่อนตระหนักได้ว่าลิเซียคือผู้ที่จะมีอำนาจรองลงมาเป็นอันดับสอง แตกต่างจากช่วงที่ออบेरย์ยังอยู่

ดังนั้น หลังจากมาเข้าร่วมงานเลี้ยงปีใหม่แล้วไม่สามารถเดินทางกลับตามที่ควรจะเป็น ลิเซี่ยจึงเขียนจดหมายถึงผู้เป็นพ่อ

ถึง ท่านพ่อ

ข้าสบายดีค่ะ ท่านคงทราบข่าวมาบ้างแล้วว่าข้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นหญิงรับใช้ของท่านแกรนด์ดัชเชส

เรื่องนี้ค่อนข้างกะทันหัน ข้าก็เลยไม่ทันได้ปรึกษากับท่านพ่อก่อนล่วงหน้า ขออภัยจริงๆ ค่ะ

แต่ตอนนี้ท่านแกรนด์ดัชเชสไม่มีหญิงรับใช้คอยดูแลเลยสักคน ข้าจึงไม่อาจทิ้งท่านไว้ตามลำพังได้ เดิมทีหน้าที่นี้ควรเป็นของท่านพี่อเบรย์ แต่นางทำความผิดจึงถูกไล่ออกไป

ตอนแรกมีคนกังวลเรื่องที่ลูกสาวของตระกูลเคานต์-จอร์ดีนถูกไล่ออกอยู่ไม่น้อย แต่พอผ่านไปสองสามวันพวกเขาก็เข้าใจเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น สถานการณ์ภายในป้อมปราการหลักจึงกลับมาเป็นปกติอย่างรวดเร็ว ต้องขอบคุณท่านหญิงที่ไม่เอาความกับท่านป้ามาร์กาเร็ตและท่านลุงเฮย์แอรอนค่ะ

บางทีท่านหญิงอาจจะโปรดปรานข้าในฐานะสาวใช้มากเป็นพิเศษเพราะเรื่องนี้ก็ได้ล่ะค่ะ

ถึงแม้บางมุมท่านหญิงจะดูเย็นชา แต่ท่านก็เป็นผู้ที่สง่างามและมีเกียรติ จึงมั่นใจได้เลยว่าท่านมีอำนาจพอและจะตัดสินใจอย่างด้วยความเป็นธรรม

ครั้งนี้เองก็ไม่ต่างกัน แม้แต่ท่านแกรนด์ดยุกยังปล่อยให้เรื่องนี้เป็นหน้าที่ของท่านหญิง โดยไม่เข้ามาแทรกแซงหรือก้าวก่ายเลยแม้แต่หน่อย

ตอนแรกทุกคนก็รู้สึกสับสนอยู่บ้างเพราะเอฟบรอนไม่มีนายหญิงมานานมากแล้ว แต่ตอนนี้ทุกอย่างเริ่มเข้าที่เข้าทางแล้วล่ะค่ะ

ท่านป้ามาร์กาเร็ตบอกว่า แมื่อก่อนหน้าี้จะมีท่านแกรนด์ดัชเชสคนก่อนอยู่ แต่ท่านก็แต่งงานเข้ามาตั้งแต่เยาว์วัย ทั้งยังป่วยหนักมาตลอด และต้องจากโลกนี้ไปก่อนเวลาอันควร นี่จึงเป็นครั้งแรกที่นางรู้สึกเหมือนได้รับใช้นายหญิงที่เปี่ยมไปด้วยพลังอำนาจอย่างแท้จริงค่ะ

อีกทั้งท่านหญิงยังเปี่ยมล้นไปด้วยสติปัญญาและความเฉลียวฉลาด มีหลายครั้งที่ท่านค้นพบปัญหาเกี่ยวกับดินแดนในมุมมองที่ใครๆ ก็คาดไม่ถึง เหล่าข้าราชบริพารที่เป็นผู้ดูแลจึงทั้งหวาดกลัวและยำเกรงท่าน แต่ในขณะเดียวกันก็เคารพนับถือท่านเช่นกันค่ะ

เหนือสิ่งอื่นใดคือ ทั้งท่านหญิงและท่านแกรนด์ดยุกต่างก็รักและเชื่อใจซึ่งกันและกันค่ะ

แม้ท่านหญิงจะยังไม่ได้ตัดขาดจากการเมือง แต่ดูเหมือนท่านจะไม่ใช้ผู้ที่ยอมให้ครอบครัวเดิมเข้ามามีอิทธิพลกับตัวเอง และชักจูงให้ท่านแกรนด์ดยุกเข้าไปข้องเกี่ยวกับความขัดแย้งทางการเมืองอย่างที่ท่านพ่อกังวลใจเลยล่ะ ท่านแกรนด์ดยุกเองก็ไม่ได้แต่งงานด้วยวัตถุประสงค์พวกนั้นเช่นกัน

หากจะมีเรื่องที่ทำให้ข้ารู้สึกไม่สบายใจ ก็คงเป็นเรื่องที่ท่านหญิงทำดีกับข้ามากเกินไปนั่นล่ะค่ะ ข้ากลัวว่าจะตอบสนองต่อความคาดหวังของท่านไม่ได้ หรือจงรักภักดีต่อท่านได้ไม่เท่ากับความโปรดปรานที่ท่านหญิงมอบให้ค่ะ

ตอนนี้ท่านหญิงกำลังวางแผนจะเลือกหญิงรับใช้เพิ่มอีกสองคน โดยคัดเลือกจากข้าราชการที่จงรักภักดีของตระกูลแกรนด์ดยุกเท่านั้น ถ้าถึงเวลานั้นเมื่อไร ข้าจะกลับไปเยี่ยมที่บ้านนะคะ

ลิเซียร์

เมื่อลิเซียเขียนจดหมายเสร็จ อาร์ทีเซียก็เดินเข้ามาในห้องนั่งเล่น

ลิเซียลุกจากที่นั่งด้วยความรวดเร็ว จากนั้นสาวใช้ที่ตามอาร์ทีเซียมาก็วางชุดน้ำชาลงบนโต๊ะ

“ไม่ต้องลุกก็ได้ กำลังเขียนจดหมายอยู่ไม่ใช่หรือ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ข้าเขียนเสร็จพอดี”

ลิเซียโบกจดหมายไปมาเพื่อให้หมึกแห้งแล้วพับทบหนึ่งเก็บเอาไว้ ก่อนจะรีบเปิดฝากาน้ำชา

“เจ้าจะทำนั้นหรือ”

เมื่อจบคำถามของอาร์ทีเซีย ใบหน้าของลิเซียก็เปลี่ยนเป็นสีแดง

“ถ้าท่านหญิงอนุญาตนะคะ”

“เอาสิ ลองทำดู”

อาร์ทีเซียพูดขณะนั่งลง

ลิเซียไม่ได้ชำนาญในเรื่องการชงชาเท่าใดนัก หล่อนใช้ช้อนตักใบชาลงไปใ้ในกา ก่อนเป็นอันดับแรก มือที่รินน้ำร้อนสั่นระริก

เมื่ออาร์ทีเซียชงชาขึ้น ท่าทางทั้งคู่เรียบง่ายและงดงาม อย่างยากจะหาใครเปรียบ ทว่าลิเซียกลับไม่เข้าใจว่าทำไม

ตอนหล่อนทำเองมันถึงยากขนาดนี้ ยิ่งรับรู้ว่ามีคนกำลังดูอยู่ ก็ยิ่งรู้สึกยากขึ้นไปอีก

“ค่อยๆ ฝึกไปก็ได้”

อาร์ทีเซี่ยพูด

“ถ้าเป็นพื้นที่ที่อากาศอบอุ่น การรินน้ำให้สูงและไหลเป็นเส้นบางๆ จะช่วยให้รสชาติมีความนุ่มนวลมากขึ้น แต่ถ้ามันทำอย่างนั้นที่นี้ น้ำคงเย็นชืดไปก่อนแล้ว เจ้าจะไม่คล่องนักรักไม่ใช่เรื่องแปลกหรอก”

“ที่บ้านข้าไม่มีอุปกรณ์ชงชาล่ะคะ”

ลิเซี่ยกล่าว แม้จะเคยศึกษาความรู้พื้นฐานมาแล้วในสมัยเด็ก แต่หล่อนก็แทบไม่มีโอกาสได้ฝึกฝนจริงๆ

“ข้าจะรีบฝึกให้คล่องก่อนหมดฤดูหนาวนี้นะคะ”

ลิเซี่ยรู้ว่าเหตุผลที่ช่วงนี้อาร์ทีเซี่ยมักจะนำอุปกรณ์ชงชามาทำต่อหน้าหล่อนด้วยตัวเอง ก็เพื่อสอนวิธีชงให้กับหล่อน

อาร์ทีเซี่ยที่ได้ยินเช่นนั้นก็คลี่ยิ้มออกมาอย่างคลุมเครือ

“ข้าไม่คิดว่าความมั่งคั่งหรือการศึกษาที่แวดวงชั้นสูงต้องการ จะสามารถแสดงให้เห็นถึงความสง่างามและความมีเกียรติของคนคนหนึ่งได้อย่างแท้จริงหรอก”

“ค่ะ”

อาร์ทีเซียนี้ถึงช่วงเวลาทีลิเซียจะได้ขึ้นเป็นจักรพรรดินีแล้วพูดต่อ

“แต่อย่างน้อยมันก็ช่วยลดความเสี่ยงที่เราจะถูกวิพากษ์วิจารณ์ได้ เพราะมันไม่ได้เกี่ยวข้องกับตัวเราเพียงเท่านั้น แต่ยังสะท้อนให้เห็นถึงวิจรรณญาณของผู้ที่เลือกเรามาด้วย ดังนั้นคอยใส่ใจเรื่องพวกนี้เอาไว้ก่อนจะดีกว่า”

จักรพรรดินีที่เป็นนักบุญหญิงย่อมได้รับความรักและการสนับสนุนจากราษฎรทั่วหล้า ทว่าโลกทีลิเซียต้องอาศัยอยู่จริงๆ กลับไม่ใช่ภายในใจของเหล่าปวงชน แต่เป็นแวดวงชั้นสูง

สถานะบุตรสาวของบารอนมอร์เทนเป็นหนึ่งในปัจจัยที่ทำให้หล่อนตกเป็นเป้าหมายได้ง่าย

แม้เหล่าหญิงสาวที่ศรัทธาอย่างแรงกล้าจะเข้าข้างและคอยให้การสนับสนุนลิเซีย แต่คนจำนวนไม่น้อยก็ยังคงหัวเราะเยาะที่หล่อนเป็นคนไม่มีการศึกษาเพราะมาจากหมู่บ้านในชนบทอยู่ดี

แน่นอนว่าลิเซียไม่เคยรู้สึกท้อแท้หรือเศร้าเสียใจกับเรื่องพวกนั้น ทว่าการลดจุดอ่อนไว้ล่วงหน้าก็ไม่ใช่เรื่องเสียหาย

ในขณะเดียวกัน ลิเซี่ยก็ตีความคำพูดของอาร์ทีเซียในรูปแบบที่แตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง หล่อนคิดว่า ‘ผู้ที่เลือกเรามา’ คนนั้นไม่ใช่เซดริก แต่เป็นอาร์ทีเซีย

ลิเซี่ยยิ้มกว้าง

“ค่ะ ข้าจะตั้งใจฝึกฝนให้เต็มที่และกลายเป็นหญิงรับใช้ที่ไม่ทำให้ท่านหญิงต้องอายใครค่ะ”

อาร์ทีเซียมองหล่อนด้วยท่าทีแปลกใจเล็กน้อยก่อนจะหลุบตาลง

“ขอบใจเจ้าจริงๆ ที่ปฏิบัติต่อข้าด้วยความหวังดีและจริงใจ”

“เหตุใดถึงกล่าวเช่นนั้นในสิ่งที่คุณควรจะเป็นอยู่แล้วล่ะคะ”

“อันที่จริง ข้าคิดว่าคงช่วยไม่ได้หากเจ้าจะต่อต้านข้าบ้าง ก่อนหน้านี้ถึงแม้ออเบรย์จะทำตัวหยาบคายต่อข้าและไม่ซื่อสัตย์ต่อตระกูลแกรนด์ดยุก แต่ข้าก็มองว่านั่นเป็นเรื่องปกติ”

อาร์ทีเซียถอนหายใจเบาๆ

“แน่นอนว่าการที่อเบรย์ไม่อาจซ่อนความรู้สึกที่แท้จริงของนางเอาไว้นั้นเป็นการกระทำที่โง่เขลา แต่ข้าก็เข้าใจว่ามันสามารถเกิดขึ้นได้ ดังนั้นข้าจึงไม่ถามหาความรับผิดชอบในเรื่องนี้กับตระกูลเคานต์จอร์ดีนอีก”

“ท่านหญิงกำลังเข้าใจผิดอยู่นะคะ อันที่จริงแค่เป็นผู้ที่
ท่านแกรนด์ดยุกเลือก ก็เพียงพอที่จะได้รับความรักและ
ความจงรักภักดีจากพวกเราแล้วค่ะ”

“งั้นหรือ”

“อีกอย่างข้าก็คิดว่าท่านชายตัดสินใจเลือกได้ดีทีเดียวค่ะ”

ลิเซียวงมือทาบไว้บนอกข้างหนึ่ง ก่อนจะพูดอย่างสุภาพ
พร้อมกับรอยยิ้ม

“ถึงแม้ท่านหญิงจะไม่ใช่นายหญิงในแบบที่คนได้บังคับ -
บัญชาหลายๆ คนคาดหวังไว้ แต่ข้ารู้สึกดีใจมากเลยล่ะค่ะ”

“ลิเซียว...”

“เพราะท่านชายไม่ได้เลือกท่านหญิงมาด้วยหน้าที่หรือ
ความรับผิดชอบ แต่เลือกมาเพื่อความสุขของตัวเองยังงี้
ล่ะค่ะ”

อาร์ทีเซียเบือนหน้าหนีเพื่อซ่อนลมหายใจอันสั่นเทา คำพูด
ของลิเซียทำให้เธอรู้สึกยินดี แต่ในขณะเดียวกันก็รู้สึกเจ็บปวด
ราวกับมีเข็มเล่มใหญ่ทิ่มแทงเข้ามาในอก

แม้จะเป็นเพียงระยะเวลาสั้นๆ แต่อาร์ทีเซียก็รู้สึกผิดที่
แต่งงานกับเขา เพราะมันดูเหมือนเธอจะไม่ได้ส่งคืนเซดริกให้
ลิเซียอย่างสมบูรณ์

แต่สุดท้าย อาร์ทีเซียก็ยังแอบรู้สึกดียามที่ได้ยินว่าเธอเป็นภรรยาของเซดริก และเธอก็รู้สึกผิดในเรื่องนี้เช่นกัน

อาร์ทีเซียเริ่มมีสีหน้าซับซ้อน ลิเซียจึงนึกสงสัยว่าตัวเองพูดอะไรผิดไปหรือเปล่า หล่อนเฝ้ามองอาร์ทีเซียด้วยท่าที่ระมัดระวัง อาร์ทีเซียจึงเอ่ยราวกับต้องการแก้ตัว

“หวังว่าเจ้าจะไม่เข้าใจผิด ข้ากับท่านชายไม่ได้มีความสัมพันธ์ต่อกันในรูปแบบนั้น”

“ท่านหญิง...”

“ท่านเซดริกเป็นนายที่ควรค่าแก่การรับใช้ ดังนั้นข้าจึงตัดสินใจฝากฝังตระกูลโรซานน์ไว้กับท่าน...ก็เท่านั้นเอง”

ลิเซียมีสีหน้ากระอักกระอ่วน

ตอนนั้นเองเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น ลิเซียมองไปที่นาฬิกาและพบว่าได้เวลาสำหรับของว่างแล้ว

เมื่อริเซเปิดประตู ภาพของเซดริกที่ยืนถือจานคุกกี้อยู่ในมือข้างหนึ่งก็ปรากฏให้เห็นดังเช่นทุกครั้งที่ผ่านมา อาร์ทีเซียจึงลุกขึ้นจากที่นั่งอย่างเป็นธรรมชาติ

“เชิญค่ะ”

“ดูเหมือนข้าจะมาได้จังหวะพอดีสินะครับ”

เซตริกยิ้มออกมาเมื่อเห็นว่าน้ำชาถูกเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว
แล้ว ลิเซียนนำถ้วยใบใหม่มาวางตรงหน้าเซตริก

“ท่านหญิงเตรียมน้ำชาเอาไว้พอดีนะคะ”

เซตริกวางจานขนมลงแล้วนั่งลง

ทว่าอาร์ทีเซียกลับนำจานรองถ้วยชามาหนึ่งใบ แล้วหยิบ
คุกกี้น้ำตาลหนึ่งชิ้นในสามวางลงไป ก่อนจะสั่งให้สาวใช้นำถาด
มาใส่ถ้วยชาและคุกกี้ของเธอ

เซตริกขมวดคิ้ว

“ถ้าข้ามาขัดจังหวะ จะให้ออกไปก่อนก็ได้นะคะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ พอดีข้ามีเรื่องที่ต้องไปจัดการสักหน่อย
ลิเซียน...เจ้าช่วยเตรียมชารับรองท่านชายแทนข้าก็ได้หรือเปล่า”

“แม้ข้าจะไม่ทราบที่ท่านหญิงมีเรื่องอะไร แต่ให้ข้าไป
จัดการแทนดีกว่านะคะ”

ลิเซียนพูดด้วยความสับสน

“ข้าแค่ไม่อยากถูกรบกวนนะคะ”

“แต่ท่านชาย...”

“หน้าที่ของหญิงรับใช้คือการรับรองแขกแทนเวลาที่
เจ้านายไม่ว่างไม่ใช่หรือ”

“แต่ว่า...”

อาร์ทีเซียกดไหล่ของลิเซียเบาๆ เป็นสัญญาณบอกให้
หล่อนนั่งลง ก่อนจะค้อมหัวให้เซดริกเล็กน้อย

“ขอตัวก่อนนะคะ”

รอยยิ้มที่ปรากฏขึ้นตรงหว่างคิ้วของเซดริก ดูไม่ต่างอะไร
กับการเคลื่อนไหวของเปลือกโลกที่ทำให้เกิดยอดเขาสูงตระหง่าน
และหุบเขาลึก

แต่ไม่ว่าอาร์ทีเซียจะสังเกตเห็นมันหรือไม่ เธอก็เลือกที่จะ
เดินออกจากห้องนั่งเล่นไปอยู่ดี สาวใช้โค้งคำนับให้เซดริกด้วย
สีหน้าราวกับผู้กระทำความผิดซึ่งสมควรตาย จากนั้นก็ยกถาด
ขึ้นมาถือไว้และเดินตามอาร์ทีเซียไป

เซดริกที่ถูกทิ้งไว้ข้างหลังได้แต่นั่งอยู่พักหนึ่งโดยพูดอะไร
ไม่ออก

ลิเซียก็ลุกขึ้นจากที่นั่งอย่างวางตัวไม่ถูกเช่นกัน เซดริกจึง
ถามหล่อน

“ข้าทำอะไรผิดไปหรือเปล่า”

“ข้าเองก็ไม่ทราบเช่นกันค่ะ”

เซดริกไม่รู้ว่านี่เป็นครั้งที่เท่าไรแล้ว แต่ดูเหมือนช่วงไม่
กี่วันที่ผ่านมา เขายังไม่เคยพูดคุยกับอาร์ทีเซียอย่างเป็นทางการ
เป็นราวเลยสักครั้ง

เป็นเพราะตอนนี้เธอมีหญิงรับใช้คนใหม่คอยทำหน้าที่แทนแล้วหรือเปล่านะ เซดริกถู้นี้ชี้ไปมาตรงหว่างคิ้วพร้อมกับครุ่นคิด

หรือเป็นเพราะเขาทำอะไรให้เธอเสียใจไปโดยไม่รู้ตัว?

“แทนที่จะมานั่งกังวลเรื่องนี้ ท่านชายตามท่านหญิงไปไม่ดีกว่าหรือคะ”

ลิเซี่ยพูด

“ข้าก็ว่าอย่างนั้น”

เซดริกลุกขึ้น

จู่ๆ ลิเซี่ยก็นึกสงสัยขึ้นมาว่าทั้งหมดนี้เป็นเพราะตัวเองหรือเปล่า

“คงไม่หรอก...”

ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็ไม่มีจุดไหนที่ทำให้เกิดความเข้าใจผิดได้เลย ลิเซี่ยคิดว่าหล่อนคงกังวลมากเกินไป จึงตัดสินใจที่จะไม่นึกถึงเรื่องนี้อีก

อาร์ทีเซียกำลังเดินไปยังห้องหนังสือ

เป็นความจริงที่เธอมีเอกสารหลายฉบับซึ่งจำเป็นต้องร่าง เพราะเธอต้องจัดระเบียบแผนการทั้งหมดให้เสร็จก่อนสิ้นฤดูหนาว

แม้เธอจะคิดว่านี่คือช่วงเวลาที่เหมาะสมสำหรับการพักผ่อน แต่ก็ดันไม่เป็นเช่นนั้น เพราะหากเดินทางกลับไปเมื่อไร ก็ยังมีเรื่องที่ต้องจัดการอีกไม่น้อย อาร์ทีเซียจึงรู้สึกอึดอัดอยู่ตลอดเวลา

เธอไม่มีความอยากอาหารแม้แต่หน่อย กระทั่งคุกกี้รสหอมหวานเพียงไม่กี่ชิ้นก็ยังกลืนไม่ลง อาร์ทีเซียได้แต่ว่างจวนคุกกี้ไว้บนโต๊ะโดยที่ไม่แตะต้องมันเลยแม้แต่ชิ้นเดียว

ช่วงนี้อาร์ทีเซียเริ่มจินตนาการอย่างเป็นรูปเป็นร่างถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นหลังจากเรื่องทั้งหมดจบลง

หากเธอบังเอิญโชคดียังมีชีวิตอยู่จนถึงตอนนั้น การสร้างบ้านพักตากอากาศไว้ที่ไหนสักแห่งในชนบทอันเงียบสงบของดินแดนตะวันออกก็นับเป็นความคิดที่ดี

แล้วถ้าซื้อหนังสือทั้งหมดที่อยากได้ไปเก็บรวบรวมไว้ที่นั่น ด้วยจะเป็นยังไงนะ คงวิเศษไม่น้อยหากได้ใช้ชีวิตในแต่ละวัน

ไปกับการเดินเล่น อ่านหนังสือ และเขียนจดหมายที่จะไม่มีวันส่งออกไป

ในขณะที่คิดเช่นนั้น ประตูก็ถูกเปิดออก ริเซ่มองเข้ามาข้างในแล้วพูดอย่างระมัดระวัง

“ท่านหญิงคะ คือว่าท่านชาย...”

เซดริกเดินผ่านประตูเข้ามาโดยไม่ได้รับอนุญาตแล้วหยุดยืนถามอยู่ตรงนั้น

“ข้ามารบกวนท่านหรือครับ”

“ข้าไม่ได้พูดถึงขนาดนั้นสักหน่อยค่ะ”

อาร์ทีเซียถอนหายใจเบาๆ แล้วนั่งหันหลังให้เขา เซดริกจึงเข้าใจว่านั่นคือคำอนุญาตจากเธอ เขาเดินเข้าไปข้างในเงียบๆ

“เทียครับ”

“มีเรื่องอะไรจะคุยหรือเปล่าคะ”

“ถ้าไม่มีเรื่องคุย ข้าก็ไม่สามารถร่วมเวลาน้ำชากับท่านได้เลยหรือครับ”

“ก็ไม่เห็นจำเป็นต้องทำเช่นนั้นเลยนี่คะ”

“เทีย...”

“ถ้าท่านไม่มีเรื่องจะคุย ข้าขอทำงานต่อก่อนนะคะ”

“เทีย”

เขาเรียกด้วยน้ำเสียงหนักแน่น อาร์ที่เซียจึงยอมงยหน้าขึ้น
เซตริกคิดว่านานมากแล้วที่เขาไม่ได้สบตากับเธอตรงๆ แต่
ถึงแม้พวกเขาจะมองตากันอยู่อย่างนี้ ก็ไม่ได้มีอะไรแตกต่าง
จากตอนที่ไม่ได้สบตากันเลย

ดวงตาที่เคยมีสีสันทอประกายลุ่มลึกมาโดยตลอด ยามนี้
กลับแปรเปลี่ยนราวกับอัญมณีสีน้ำเงินที่เปล่งประกาย
ระยิบระยับแต่ไร้ความรู้สึก

อาร์ที่เซียหลุบตาลงอีกครั้ง

“มีธุระอะไรก็เชิญพูดมาเถิดค่ะ ข้าจะตั้งใจฟัง”

สุดท้ายเซตริกก็ถอนหายใจเบาๆ

“ข้าแค่อยากคุยกับท่านเท่านั้นเองครับ”

“ถ้าอย่างนั้นเอาไว้ค่อยคุยตอนมีเวลาแล้วกันนะคะ
ท่านไม่จำเป็นต้องเอาใจข้าถึงขนาดนั้นหรอกค่ะ ช่วงนี้ลิเซียเองก็
ช่วยดูแลเรื่องอาหารว่างให้ข้าอย่างไม่ขาดตกบกพร่องแล้วด้วย”

ถ้าเธอเบือนหน้าหนีและพูดถึงขนาดนั้นแล้ว เซตริกก็
ไม่อาจกล่าวอะไรได้อีก

“เข้าใจแล้วครับ ข้าจะไม่มารบกวนท่านอีก”

“ขอโทษด้วยนะคะ”

“พรุ่งนี้ข้าจะออกไปล่าสัตว์ตั้งแต่เช้าครับ”

“คะ...ข้าพพอจะทราบมาบ้างแล้ว ได้ยินว่าเป็นงานที่จะจัดขึ้นในช่วงปีใหม่นี้หรือเปล่าคะ”

การล่าสัตว์ในฤดูหนาวเป็นประเพณีที่สืบเนื่องกันมาตั้งแต่สมัยที่เสบียงอาหารเริ่มขาดแคลนช่วงฤดูหนาว โดยจัดขึ้นเพื่อเติมเสบียงที่จำเป็นในระหว่างนั้น แต่ด้วยความอันตรายของงานจึงมีธรรมเนียมให้ออกล่าสัตว์ได้ก็ต่อเมื่อเหล่าอัศวินมารวมตัวกันเท่านั้น

โดยปกติแล้วการล่าสัตว์ครั้งใหญ่จะจัดขึ้นทันทีหลังจากจบงานเลี้ยงปีใหม่ เช่นเดียวกับในครั้งนี้นี้ที่มีกำหนดการออกล่าสัตว์ถึงหลายวันเพื่อส่งเสริมความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของผู้เข้าร่วม

“ตามกำหนดการใช้เวลาประมาณหนึ่งสัปดาห์ถึงสิบวัน แต่ถ้าสภาพอากาศดีก็อาจจะนานกว่านั้น...”

อาร์ทีเซียพยักหน้าคล้อยตามคำพูดของเซดริก

“ออกไปในช่วงหลังหิมะตกอย่างนี้คงอันตรายน่าดูระวังตัวด้วยนะคะ”

“เหีย...”

“ข้าเชื่อว่าท่านชายกับเหล่าอัศวินต้องทราบเรื่องนี้ดีกว่าข้าอยู่แล้วละคะ”

เซดริกเอื้อมมือไปหาเธอ แต่มือของทั้งคู่กลับไม่โดนกัน เพราะอาร์ทีเซียชักมือออกเพื่อหลบเลี้ยงสัมผัสจากเขาเสียก่อน

“...มีอะไรที่อยากจะพูดอีกหรือเปล่าครับ”

เซดริกถาม

แน่นอนว่ามี แต่อาร์ทีเซียเลือกที่จะไม่พูด

เมื่อเซดริกมองมาที่ปลายนิ้วมือเธอ อาร์ทีเซียก็กำมือเพื่อซ่อนปลายนิ้วอันเย็นเฉียบของตัวเองเอาไว้

“เข้าใจแล้วครับ”

“ค่ะ”

“พรุ่งนี้ข้าต้องออกเดินทางตั้งแต่เช้ามืด คงจะไม่มีเวลากล่าวลาท่านก่อนไป ข้าไม่ได้อยู่อีกหลายวัน ฝากดูแลปราสาทด้วยนะครับ”

“ค่ะ ไม่ต้องห่วง เดินทางปลอดภัยนะคะ”

สุดท้ายเซดริกก็ไม่ได้แม้แต่จะจับมือหรือประทับรอยจูบไว้บนหลังฝ่ามือของเธอเลย

เขาหันหลังและเดินกลับออกไป อาร์ทีเซียมองตามแผ่นหลังนั้นอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะก้มหน้าทันทีที่ประตูปิดลง

ปราสาทในช่วงเข้ามิดเต็มไปด้วยความอลหม่าน แม้เหล่าพ่อบ้านจะพยายามส่งขบวนล่าสัตว์ให้ออกเดินทางอย่างเงียบๆ แต่นั่นก็เป็นไปไม่ได้ สุนัขที่กำลังคึกส่งเสียงเห่าร้อง เหล่าอัศวินก็ตะโกนดังลั่นเพื่อจัดระเบียบแถว

คืนนั้นอาร์ทีเซียแทบไม่ได้นอน หัวใจเธอกระสับกระส่ายเสียงลมหนาวที่ดังทะลุเข้ามาในโสตประสาทราวกับสว่านที่เจาะลึกลงไปหัวใจ

ภาพของเซดริกที่เอื้อมมือมาหาเธอวนเวียนอยู่ในหัวซ้ำๆ อาร์ทีเซียรู้ว่าเขามีความรู้สึกบางอย่างต่อเธอ และรู้ว่าถ้าตัวเธอยื่นมือออกไป เขาก็จะคว้ามันเอาไว้

และนั่นก็คือสิ่งที่เจ็บปวดที่สุด เพราะมันทำให้เธอรู้สึกเหมือนกำลังจะพ่ายแพ้ให้กับความรู้สึกที่ไม่ควรเกิดขึ้น

แต่เธอจะปล่อยให้เป็นเช่นนั้นไม่ได้

อาร์ทีเซียลุกออกจากเตียง จากนั้นก็สอดเท้าเข้าไปในรองเท้าขนนุ่มที่วางอยู่บนพื้นพร้อมกับมองหาเสื้อคลุม

“...อ้อ ท่านหญิง?”

อลิซที่กำลังนอนขดตัวอยู่บนโซฟาตกใจตื่นและพยายามลุกขึ้น หล่อนพุดด้วยน้ำเสียงสะลึมสะลือ แต่อาร์ทีเซียส่ายหน้ากลับไปให้หล่อน

“ไม่ต้องลุกขึ้นมาหรอก”

“จะดื่มน้ำใช่ไหมคะ หรือว่า...”

“นอนต่อเถอะ”

หลังจากหาเสื้อคลุมมาคลุมทับชุดนอนได้แล้ว เธอก็เปิดประตูบานที่เชื่อมอยู่กับห้องนอนของเซตริก

เซตริกไม่เคยล็อกประตูบานนี้ในฝันของตัวเองเลย นั่นหมายความว่าหากอาร์ทีเซียต้องการเปิดเมื่อไร เธอก็สามารถเปิดมันได้ตลอดเวลา

เจ้าของห้องออกไปนานพักหนึ่งแล้ว คนรับใช้ต่างเก็บของทุกอย่างเข้าที่เรียบร้อย ภายในห้องจึงมีเพียงความว่างเปล่า

แต่ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าจะไม่มีย่อย่างของใครบางคนเหลืออยู่ อาร์ทีเซียมองไปรอบๆ ห้องครู่หนึ่งก่อนนั่งลงบนเตียง เธอได้ยินเสียงเตลตราดังมาจากที่ไกลๆ

อาร์ทีเซียลุกขึ้นแล้วเดินไปที่หน้าต่าง เมื่อเธอแง้มหน้าต่างชั้นนอกออกเล็กน้อย ก็เห็นคบเพลิงของขบวนล่าสัตว์อยู่ห่างไกลออกไปแล้ว

ทว่าลมหนาวจัดทำให้เธอต้องรีบปิดหน้าต่าง แล้วกลับมาที่ห้องตัวเองอีกครั้ง

ถ้าเธอเปิดประตูบานนี้ตอนที่เขายังอยู่จะเป็นยังไงกันนะ

แต่ต่อให้คิดไปก็คงไม่มีประโยชน์อะไรอยู่ดี

ในอดีตเธอคือผู้หญิงที่ชั่วร้าย เธอเป็นแบบนั้นสำหรับใครหลายๆ คน โดยเฉพาะกับเอพ์รอน นั่นคือข้อเท็จจริงที่ไม่ควรลืม

อาร์ทีเซียลોકประตูดุอีกครั้งแล้วคลานกลับขึ้นไปบนเตียง

ขณะเดียวกัน มือและเท้าของเธอก็รู้สึกเย็นเฉียบราวกับอุณหภูมิในร่างกายเริ่มลดต่ำลง แม้จะคลุมผ้าห่มจนมิดศีรษะ แต่ไอร้อนที่ออกมาจากลมหายใจกลับทำให้มือและเท้าเปียกชื้น รังแต่จะยิ่งทำให้รู้สึกหนาวมากขึ้นเท่านั้น

ทันใดนั้นอาร์ทีเซียก็ตระหนักขึ้นมาได้ว่าตัวเองยังสวมสร้อยข้อมือเพชรไว้กับตัว

นี่มัน...

เธอสวมมันมาตลอดตั้งแต่ตอนที่เซดริกขอแต่งงาน เพราะแบบนั้นถึงได้ลืมการมีอยู่ของมันไป

อาร์ทีเซียถอดสร้อยข้อมือออกมาวางไว้บนโต๊ะข้างเตียง

คืนนี้คงข่มตานอนหลับไม่ลงอีกแล้ว

มีแขกมาเยือนที่ปราสาทในอีกสองวันหลังจากนั้น

“พ่อค้าหนังสัตว์...จากทะเลใต้?”

เมื่อได้ฟังคำพูดของผู้ดูแลการคลัง อาร์ทีเซียก็ถามกลับ ด้วยความประหลาดใจ

“ครับ เห็นพวกเขาบอกว่า เป็นกลุ่มพ่อค้าเล็กๆ ที่มาจาก ราชอาณาจักรเออร์เมล ทางเราจึงใช้เวลาในการตรวจสอบ เอกสารประจำตัวของพวกเขาค่อนข้างนาน ตอนนี้ถึงเพิ่งมา รายงานให้ท่านหญิงทราบนะคะ”

ผู้ดูแลการคลังพูดด้วยสีหน้ากระอักกระอ่วน

“มาในฤดูกาลแบบนี้หรือ”

“ดูเหมือนพวกเขาจะขึ้นเหนือมาโดยที่ไม่รู้ว่าน้ำทะเลจับตัว กันเป็นน้ำแข็ง จึงมาติดอยู่ที่นี้เข้านะครับ บางครั้งก็มีเรือประมง- ห้างถิ่นติดอยู่ที่นี้ด้วยเหตุผลนี้เหมือนกันครับ”

“แล้วตอนนี้พวกเขาพักอยู่ที่ไหน”

“ตอนแรกพวกเขาพักที่โรงแรมเล็กๆ แต่พอเข้าฤดูหนาว โรงแรมปิดทำการไป...ตอนนี้ทางวิหารจึงให้การดูแลพวกเขาอยู่ เพราะมีห้องว่างเยอะนะคะ”

ผู้ดูแลการคลังกล่าวอย่างไม่นึกสงสัยหรือเอะใจใดๆ เพราะถึงแม้จะไม่ใช่วัตถุที่เกิดขึ้นบ่อย แต่ก็เชื่อว่าจะไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

“เห็นว่าที่ผ่านมาพวกเขานำเข้าหนังของเอฟเบรอนผ่านกลุ่มพ่อค้าบนแผ่นดินใหญ่มาโดยตลอด แต่พวกพ่อค้าคนกลางขึ้นราคาสูงมากจนเกินจะรับไหว พวกเขาก็เลยอยากเปิดการซื้อขายกับเราโดยตรงนะครับ”

“อย่างนี้เอง”

“ก่อนหน้านี้ท่านหญิงเคยกล่าวไว้ว่าหากเจรจากับพวกพ่อค้าหนังสัตว์แล้วมีปัญหา ท่านจะเป็นคนเจรจากับพวกเขาด้วยตัวเอง ข้าจึงนำเรื่องนี้มารายงานให้ทราบครับ”

“เข้าใจแล้ว เรื่องแบบนี้ก็มีโอกาสเกิดขึ้นได้จริงๆ บอกให้พวกเขาเข้ามาพบได้เลย”

อาร์ทีเซียพยักหน้า นี่เป็นโอกาสที่จะทำให้เธอรู้ว่าพ่อค้าคนกลางได้แสวงหากำไรไปมากขนาดไหน

ไม่มีเหตุผลอะไรที่ทำให้ล่าช้า เหล่าพ่อค้าจึงถูกเรียกตัวมาในช่วงบ่ายวันนั้นทันที

อาร์ทีเซียตัดสินใจรอพบพวกเขาที่ห้องรับรองของแกรนด์ดัชเชส

แม้เซดริกจะมอบอำนาจภายในให้เธออย่างเต็มที่ แต่เธอก็ไม่ต้องการให้ผู้คนภายนอกรู้สึกว่าแกรนด์ดัชเชสที่เพิ่งแต่งเข้ามาได้ไม่นานมีสิทธิ์มีเสียงในห้องทำงานอย่างเป็นทางการ

ลิเซียนั่งอยู่ข้างๆ เธอ ส่วนอัลฟอนส์ยืนประจบอยู่ด้านหลัง ขณะที่เหล่าผู้ดูแลการคลังยืนชนาบซ้ายขวา

บริเวณทางเข้าห้องรับรองเต็มไปด้วยความวุ่นวาย หลังจากผ่านการตรวจค้นร่างกายแล้ว เหล่าพ่อค้าก็พากันกรูเข้ามาในห้องรับรอง

“ได้ยินมาว่าพวกเขาทุกคนเป็นแค่ลูกเรือธรรมดาๆ แต่รูปร่างไม่เลวเลยทีเดียว...”

ผู้ดูแลการคลังคนหนึ่งพึมพำ

แต่อาร์ทีเซียไม่ได้ฟัง เธอลุกขึ้นพรวดด้วยความตกใจทันทีที่เห็นชายหนุ่มเจ้าของผมสีแดงเพลิงซึ่งเดินนำเข้ามาเป็นคนแรก

“ฮะ...!”

แต่เธอไม่สามารถเอ่ยชื่อของอีกฝ่ายออกมาได้ เพราะตัวเธอในช่วงเวลานี้ยังเป็นเพียงคนธรรมดาๆ ที่ไม่เคยรู้จักเขา ชายคนนั้นยิ้มกว้าง

“ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ...มาร์เซอเนสโรซานน์ นี่มันในรอบกี่ปีกันละเนี่ย คงไม่ได้ลืมกันไปแล้วหรอใช่ไหม”

เมื่อเห็นสายตาที่คุ้นเคยและสีหน้าที่คุ้นชินนั้น อาร์ทีเซียก็ตระหนักได้ว่าเขารู้จักเธออยู่แล้ว

“องค์ชายคาเตรียลแห่งราชอาณาจักรเออร์เมล”

“โล่งอกไปที่ที่จำกันได้ ความรู้สึกตอนโดนเจ้าหักหลังยังเจ็บแสบไม่หาย”

อัลฟอนส์เริ่มเคลื่อนไหวทันทีที่ได้รับรู้ได้ถึงความผิดปกติ ว่าคนของคาเตรียลกลับไวกว่า

ชายคนหนึ่งเอามิดเล่มบางขนาดเท่านิ้วมือออกมาจากลำคอ จากนั้นก็แทงไปยังท้องของเพื่อนที่อยู่ข้างๆ แล้วหยิบวัตถุทรงกลมออกมาจากท้องของอีกฝ่าย

อัลฟอนส์ที่สังเกตเห็นบางสิ่งแปลกๆ จึงวิ่งเข้าไปหาชายคนนั้น ก่อนที่ลิเซียจะตะโกนลั่น

“ไม่นะคะ เซอร์อัลฟอนส์! คุ่มกันท่านหญิง!”

แต่นั้นก็สายเกินไปสำหรับพวกเขา

ระเบิดควันที่แตกกระจายออกมาส่งผลให้ทั่วทั้งห้องเต็มไปด้วยควันหนาสีม่วง มันเป็นอาวุธพิเศษสำหรับการต่อสู้ระยะประชิดที่กองทัพเรือแห่งเออร์เมลภาคภูมิใจ

ผู้ใต้บังคับบัญชาของคาเดรียลทุกคนล้วนเป็นทหารชั้นยอดของราชอาณาจักรเออร์เมล พวกเขาเหล่านั้นมองเห็นสิ่งที่อยู่ข้างหน้าได้ตามปกติไม่ต่างจากช่วงกลางวัน ทว่าอัศวินของเอฟเบอร์อนซึ่งอยู่ที่นี่กลับมีเพียงอัลฟอนส์คนเดียวเท่านั้น

เหล่าทหารคุ้มกันที่กำลังรักษาการณ์รีบพุ่งตัวเข้าไปในห้อง แต่พวกเขาก็ไม่สามารถมองเห็นทิศทางท่ามกลางควันอันหนาทึบได้

คาเดรียลอาศัยจังหวะนี้วิ่งเข้าไปหาอาร์ที่เสียแล้วคว้าตัวเธอขึ้นมา

อัลฟอนส์วิ่งตามอีกฝ่ายไปตามสัญชาตญาณโดยใช้เพียงประสาทสัมผัส ดาบหกล่มพุ่งเข้ามาสกัดกั้นเส้นทางด้านหน้าเขาทันที อัลฟอนส์หักดาบที่เข้ามาขวางและบันคอฝ่ายตรงข้ามจนลื่น แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่อาจแย่งชิงอาร์ที่เสียมาจากมือของคาเดรียลได้

ขณะเดียวกันลิเซียก็ใช้มือคลำตามแนวกำแพงจนออกมาข้างนอกได้สำเร็จ ระเบิดควันยังคงทำงานอย่างต่อเนื่อง ไม่นานกลุ่มควันที่หนาแน่นก็แพร่กระจายไปทั่วโถงทางเดิน

“เรียกอัศวินมา! ปิดประตูทุกบานของปราสาทให้หมด!”

ลิเซียตะโกนขึ้น

ทันทีที่หนีรอดจากคมดาบของอัลฟอนส์ คาเดรียลก็รีบวิ่งลงมาที่ชั้นล่างอย่างสุดกำลัง

“ฟังเราเหลืออยู่กี่คน”

“สามนายพะยะค่ะ!”

ผู้คุ้มกันซึ่งเป็นทหารชั้นยอดของเขาเสียชีวิตไปสามนายด้วยน้ำมือของอัลฟอนส์ หากนับรวมทหารที่พลีชีพเพื่อนำระเบิดวันเข้ามา นั่นจะเท่ากับว่าเขาสูญเสียคนในปกครองไปถึงสี่คนภายในชั่วพริบตา

การป้องกันของเอฟเบรอนในช่วงฤดูหนาวค่อนข้างหละหลวม

กองกำลังทั้งหมดต่างพุ่งเป้าไปยังพื้นที่ที่อยู่ติดกับพวกคาร์มห์ โดยไม่แม้แต่จะคิดถึงความเป็นไปได้ที่จะถูกมนุษย์ด้วยกันบุกเข้าโจมตี เนื่องจากทะเลที่กลายเป็นน้ำแข็งและสภาพอากาศเย็นจัดในช่วงฤดูหนาวเป็นเกราะป้องกันดินแดนที่แข็งแกร่งเหนือสิ่งอื่นใด

นอกจากนี้ มันยังเป็นช่วงเวลาที่เหลืออัศวิน รวมทั้งบุคคลสำคัญซึ่งเป็นเสาหลักของกองทัพต่างก็ไปรวมตัวกันอยู่ทำงานล่าสัตว์ คาเดรียลจึงคิดว่าขอเพียงแค่รู้เส้นทางหลบหนี

การลักพาตัวหญิงสาวที่อ่อนแอไร้กำลังคนหนึ่งย่อมไม่ใช่เรื่องยาก

ทว่าสถานการณ์กลับไม่ได้ง่ายอย่างที่คิด

ทุกคนในป้อมปราการต่างก็เคลื่อนไหวทันทีที่รู้ว่าม็คัตรูแทรกซึมเข้ามา

ประตูเหล็กเลื่อนลงมาปิดล้อมคาเดรียลไว้ที่ละบาน ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง เดิมทีมันถูกสร้างไว้เพื่อสกัดกั้นศัตรูที่พยายามจะบุกรุกเข้ามาในป้อมปราการ แม้ว่าจะได้ผลเพียงเล็กน้อย แต่เนื่องจากมันถูกเลื่อนลงพร้อมๆ กัน จึงมีโอกาสมากที่ศัตรูจะถูกปิดล้อมไว้ในโถงทางเดิน

แม้ตำแหน่งของจุดหมายปลายทางจะอยู่อีกไม่ไกล แต่คาเดรียลก็ต้องใช้เส้นทางอ้อมที่วกไปวนมาเพื่อให้ถึงที่นั่น เขาวิ่งเข้าไปในห้องหนึ่งแล้วเปิดประตูอีกบาน เพื่อจะได้รับออกไปยังโถงทางเดินอีกทาง

หากก่อนหน้านี้เขาไม่ได้ศึกษาโครงสร้างของปราสาทจากแผนที่ที่ออบेरย์วาดไว้จนคุ้นเคย ต่อให้คนได้บังคับบัญชาของ เขาจะเป็นทหารฝีมือดีที่สุดของทะเลใต้ แต่พวกเขาก็คงไม่พ้นถูกฆ่าตายกันไปแล้ว

“ให้ตายสิ!”

ลูกธนูพุ่งเข้ามาจากด้านหลังอย่างต่อเนื่อง ทหารคุ้มกัน
เข้าโอบล้อมปิดทางเดิน ประตูทางเข้าทุกทางของปราสาทกำลัง
จะถูกกองทัพทหารปิดกั้นโดยสมบูรณ์

“หนีไปพ่ะย่ะค่ะ!”

ผู้คุ้มกันคนหนึ่งคอยรั้งท้ายอยู่ด้านหลัง คาเดรียลจึง
ตะโกนบอกอีกฝ่ายกลับไป

“ข้าจะตอบแทนเจ้าอย่างแน่นอน!”

ในที่สุดเขาก็วิ่งมาจนสุดโถงทางเดินชั้นล่าง

“ถ้าหมุนข้อมือทั้งสองข้างของรูปปั้นนักบุญหญิงที่
เกาะสลักไว้บนผนังพร้อมกัน เส้นทางลับที่สร้างขึ้นเพื่อจ่ายน้ำ
ยามป้อมปราการหลักถูกศัตรูเข้าโอบล้อมจะปรากฏขึ้นค่ะ”

ออเบรย์บอกไว้แบบนั้น

เส้นทางลับนี้สามารถเปิดจากด้านในได้เพียงฝั่งเดียว
มันนำไปสู่ปากทางซึ่งเป็นแม่น้ำ แต่นั่นก็เพียงพอแล้วสำหรับ
คาเดรียล

เออร์เมลคืออาณาจักรเหนือท้องทะเล และเป็นดินแดน
แห่งน้ำ

สำหรับชาวเออร์เมล การบังคับเรือก็ไม่ต่างอะไรกับการควบคุมมือและเท้าของตัวเอง แม้กระทั่งเด็กสิบขวบก็ยังสามารถควบคุมใบเรือให้แล่นไปตามทิศทางลมได้

ต่อให้เป็นแม่น้ำที่เกาะตัวเป็นน้ำแข็ง แต่แม่น้ำก็คือแม่น้ำ ตราบใดที่ได้ขึ้นเรือแล้ว เขาย่อมไม่พ่ายแพ้ให้กับใคร

กำแพงที่มีรูปปั้นนักบุญหญิงถูกเปิดออกพร้อมกับเสียงดังสนั่น

ครี๊ด! ครี๊ด!

ลูกดอกพุ่งลงมาปักบนรูปปั้นนักบุญหญิงอย่างไม่ขาดสาย คาเดรียลจึงประเบิดควันลูกสุดท้ายที่เหลืออยู่ออกไป แล้วรีบพุ่งตัวเข้าไปในเส้นทางลับทันที

ลิเซียลดหน้าไม้ลง

ไม่มีอะไรรับประกันได้เลยว่าลูกดอกที่ยิงใส่กลุ่มควันนั้นจะไม่พลาดไปโดนอาร์ทีเซีย

ทหารกลุ่มหนึ่งวิ่งกรูตามเข้าไปในเส้นทางลับ

“ส่งคนไปที่ปากทางของเส้นทางลับค่ะ เราต้องรีบดักไว้”

ลิเซียเอ่ย

“นี่มันเกิดอะไรขึ้น...”

“ส่งคนไปแจ้งข่าวท่านแกรนด์ดยุกเดี๋ยวนี้ แล้วก็จับกุมตัว
ออเบรย์ จอร์ดีนมาด้วยค่ะ”

ลิเซียไม่คิดจะหยุดพูดต่อ ใบหน้าของมาร์กาเร็ตซีดเผือด
ลิเซียจึงคว้ามือหล่อนมาจับไว้แน่น

“เราต้องหาให้ได้ค่ะ ว่าใครเป็นคนเปิดเผยเส้นทางลับกับ
คนนอก”

เส้นทางลับที่เชื่อมกับป้อมปราการหลักมีทั้งหมดสามทาง
และรูปปั้นนักบุญหญิงนี้ก็เป็นเส้นทางที่มีความสำคัญน้อย
ที่สุดในบรรดาเส้นทางลับทั้งหมด เนื่องจากมันเป็นทางที่ใช้
จ่ายน้ำในกรณีฉุกเฉินมากกว่าจะเป็นทางเดินลับ อีกทั้งระยะทาง
ก็สั้นเกินกว่าจะใช้เป็นเส้นทางหลบหนี

แต่นั่นก็เป็นเพียงมุมมองของคนในเอฟบรอนหรือไม่ก็
คนจากแผ่นดินใหญ่ของจักรวรรดิกราเธสเท่านั้น เพราะถึงแม้
ปากทางจะเป็นแม่น้ำ แต่อีกฝ่ายก็เป็นถึงคนที่มาจากทะเลใต้

“ทะ...ทำไมถึง...คิดว่าออเบรย์เป็นคน...”

“ท่านป้าลองไตร่ตรองแบบเป็นกลางดูสิคะ ไม่ว่าจะมอง
ยังไงท่านพี่ออเบรย์ก็คือคนที่มีความเป็นไปได้สูงที่สุดที่จะทำเรื่อง
นี้ ตอนนี้นางพักอยู่ที่วิหาร คนพวกนั้นก็เหมือนกัน อีกทั้งอย่าง
ท่านพี่ออเบรย์ก็เกลียดชังท่านหญิงอยู่ด้วยนี่คะ”

ลิเซี่ยพูดอย่างเย็นชา

ที่ยิ่งไปกว่านั้นคือ แม่เซดริกจะบอกว่ามันเป็นเส้นทางที่ทุกคนต่างก็รู้จักกันดี แต่ในความจริงแล้วไม่ใช่ ‘ทุกคน’ ที่จะรู้วิธีเปิดใช้งานเส้นทางลับ เซดริกแจ้งข้อมูลนี้แค่กับเหล่าข้าราชบริพาร เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับกรณีที่คาร์มัทบุกเข้าโจมตีป้อมปราการและกองบัญชาการถูกทำลายเท่านั้น

ซึ่งหนึ่งในนั้นก็มีคู่อริสามิภรรยาเคานต์จอร์ดินที่เป็นทั้งผู้ดูแลป้อมปราการหลักและรักษาการณ์แทนผู้ปกครองดินแดนรวมถึงลูกๆ ของพวกเขาที่จะเข้ามารับช่วงต่อในอนาคตอยู่ด้วย

มาร์กาเร็ตหน้าซีดเผือด

“ท่านป้ามาร์กาเร็ต! อย่างน้อยเราก็ต้องหาข้อมูลเกี่ยวกับคนพวกนั้นมาให้ได้ค่ะ ถ้าปล่อยไว้อย่างนี้แล้วท่านหญิงเป็นอะไรขึ้นมา ต่อไปจะกล้าเอาหน้าที่ไหนไปพบท่านชายกันล่ะคะ!”

มาร์กาเร็ตเงยหน้าขึ้นด้วยความตกใจ หล่อนพยักหน้าแล้วรีบวิ่งหายออกไปทันที

อาร์ทีเซียรู้สึกตัวอีกทีหลังจากคาเดรียออกจากปราสาทและขึ้นเรือแล้ว

เธอลืมตาอันพราวมาก่อนจะเงยหน้าขึ้น แล้วพบว่าตัวเองกำลังนอนอยู่บนพื้นห้องโดยสารเล็กๆ บนเรือที่ดูไม่ต่างอะไรกับโรงศพ ร่างกายของเธอถูกคลุมไว้ด้วยเสื้อคลุมขนสัตว์หนาสองชั้น เช่นเดียวกับบนพื้นที่มีพรมขนสัตว์ปูรองเอาไว้

“ฮะ...”

เมื่ออาร์ทีเซียลุกขึ้นนั่ง ความเจ็บปวดที่เหมือนถูกทุบตีไปทั่วร่างกายก็ถาโถมเข้ามาเล่นงาน

เท้าที่สวมเพียงรองเท้าผ้าไหมสำหรับใส่ในบ้านนั้น เย็นเฉียบราวกับนิ้วเท้าจะหลุดหายออกไป

เมื่อร่างกายไม่สามารถทนความหนาวเย็นต่อไปได้ เธอจึงดึงเสื้อคลุมที่พาดอยู่บนตัวมาสวม ชายเสื้อคลุมยาวลงไปจนถึงข้อเท้า

ความทรงจำสุดท้ายคือตอนที่คาเดรียลคว้าตัวเธอเข้าไปกอด และใช้อ้อมแขนรั้งคอเธอเอาไว้จากทางด้านหลัง

เมื่อเห็นว่ามီးรองเท้าขนสัตว์ขนาดใหญ่วางอยู่ อาร์ทีเซียก็ลุกขึ้นไปสวมมันด้วยความระมัดระวัง จากนั้นก็เดินโซซัดโซเซออกมาข้างนอกห้องโดยสาร

เรือลำเล็กที่ถูกดัดแปลงใหม่กำลังเคลื่อนตัวไปข้างหน้า
ราวกับรถเลื่อนหิมะบนธารน้ำแข็ง

อาร์ทีเซียมองไปรอบๆ อย่างเหม่อลอย ใบเรือกางออก
อย่างเต็มที่และกำลังรับลม ขณะเดียวกันเรือก็เคลื่อนตัว
ออกห่างจากริมฝั่งแม่น้ำด้วยความรวดเร็ว แม้กระทั่งตอน
เดินทางด้วยเรือของเอฟบรอนในช่วงที่สภาพอากาศอบอุ่นก็ยัง
เล่นได้ไม่เร็วถึงขนาดนี้

“ตื่นแล้วหรือ”

คาเดรียลหันหัวเสียงดังกร๊อบ

“การรับรองไม่ค่อยดีเท่าไรหรอก แต่ทนเอาหน่อยก็แล้วกัน
ข้ารู้ว่าร่างกายของมาร์เซอเนสไม่ค่อยแข็งแรงนัก แต่ข้าเองก็
ไม่ได้อยู่ในสถานการณ์ที่สามารถชนเตาผิงหรืออะไรทำนองนั้น
มาได้เหมือนกัน”

อาร์ทีเซียสูดหายใจลึก อากาศที่ร่างกายรับเข้าไปเย็นจัด
จนปอดเป็นน้ำแข็ง

“ไม่คิดมาก่อนเลยว่าสภาพอากาศจะเลวร้ายอย่างกับ
ตกนรกขนาดนี้ พวกเอฟบรอนเสียสติไปแล้วหรือไง ถึงได้สร้าง
ปราสาทและหมู่บ้านเพื่ออาศัยอยู่ในที่แบบนี้”

“องค์ชายคาเดรียล...”

“รองท้าชนลัทธิอ่อนพอหรือเปล่า ข้าไม่อยากจะเห็นนิ้วเท้าของเจ้าสาวถูกตัดทิ้งเพราะโดนความเย็นกัดหรอกนะ”

“...ได้ยังไงกัน”

“ได้ยังไงนั่นหรือ”

เขาส่งเชือกชักใบเรือให้กับลูกเรืออีกคน จากนั้นก็ขยับเข้ามาใกล้อาร์ทีเซีย เธอสะดุ้งถอยหลังด้วยความตกใจ

“จะให้ข้าเริ่มจากตรงไหนดีล่ะ ข้าหนีออกมาได้ยังไง ข้ารู้โครงสร้างของปราสาทได้ยังไง แล้วข้ามาถึงที่นี่ได้ยังไง”

คาเดรียลยิ้ม

“หรือจะให้เริ่มตั้งแต่ตอนที่คอข้าหลุดออกจากปาติมาร์เซอเนสคงไม่ทันได้เห็นสินะ ภาพตอนที่ขวานฟันคอข้าจนขาดตกลงมาน่ะ”

“พระองค์...”

“เห็นเพชรฆาตบอกว่ามาร์เซอเนสถึงกับใช้เงินเปลี่ยนขวานเป็นอันที่คมกริบให้เลยนี่? ข้าต้องขอบคุณสำหรับความเมตตาอันแสนดีนั่นด้วยหรือเปล่า”

“คือ...เรื่องนั้น...”

“อันที่จริงข้าก็รู้สึกซาบซึ้งใจอยู่ไม่น้อย คอของข้าถูกฟันขาดในคราวเดียว ถ้าโดนขวานที่อื่นๆ พันอยู่อย่างนั้นห้าหกที ข้าคงเป็นบ้าไปตั้งแต่วันแรกที่ความทรงจำฟื้นขึ้นมาแล้ว”

อาร์ทีเซียถอยหลังต่ออีกก้าว แต่คาเดรียลก็คว้าตัวเธอเอาไว้ได้ทัน ทั้งยังจับข้อมือที่ขยับไปมารวกับต้องการต่อต้านไว้อย่างง่ายดาย

“ระวังหน่อย ถ้าตกเรือไปตอนนี้คงโดนน้ำแข็งกัดตายคาที่แน่”
“ทำไมถึง...”

นั่นเป็นคำถามเดียวที่อาร์ทีเซียพอจะถามได้

คาเดรียล หรือองค์ชายลำดับที่หนึ่งแห่งราชอาณาจักร-เออร์เมล คือราชาโจรสลัดแห่งทะเลใต้

ราชอาณาจักรเออร์เมลเป็นประเทศเกาะเล็กๆ ในทะเลใต้ พวกเขามีจำนวนประชากรน้อย และพื้นที่ในอาณาจักรกลับน้อยยิ่งกว่า นอกจากนี้ยังไม่มีทรัพยากร รวมทั้งไม่สามารถพัฒนาด้านการเกษตรบนพื้นดินที่มีความเค็มสูงได้ ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาก็ไม่สามารถพัฒนาตำนานฝีมือให้ละเอียดอ่อนเหมือนกับราชอาณาจักรเอียนซ์ซึ่งตกอยู่ในสถานการณ์คล้ายคลึงกันได้เช่นกัน

อุตสาหกรรมเดียวที่ได้รับการพัฒนาแล้วมีเพียงการประมง แต่สุดท้ายการกระจายอาหารทะเลก็สามารถทำได้แค่ในเขตพื้นที่ตามแนวชายฝั่งทะเลเท่านั้น

เออร์เมลยากจนและขัดสนมากขึ้นเรื่อยๆ สวนทางกับกราเธสที่พัฒนาต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง ดังนั้นคาเดรียลจึงหันมาให้ความสนใจเรื่องการผันตัวเองไปเป็นโจรสลัด

ทว่าเขาไม่ได้ทำเช่นนั้นมาตั้งแต่แรก เดิมทีเขานำความเชี่ยวชาญในการเดินเรือขั้นสูงของตัวเองมาใช้สร้างเรือขนาดใหญ่ จากนั้นก็เข้าไปเป็นนายหน้าทางการค้าระหว่างอาณาจักร แต่ตระกูลดยุกลีอาแกนดซึ่งได้รับการสนับสนุนจากราชวงศ์ก็บดขยี้ความพยายามนั้นอย่างไม่มีชิ้นดี

ไม่นานคาเดรียลก็ตระหนักได้ว่าเขาไม่อาจต้านทานอำนาจของกลุ่มผู้ค้าขนาดใหญ่ในจักรวรรดิกราเธสด้วยตัวคนเดียว

ดังนั้น เขาจึงไล่ปราบปรามโจรสลัดในทะเลได้ และรวบรวมคนเหล่านั้นให้มาอยู่ภายใต้การควบคุมของตนเอง

เดิมทีโจรสลัดส่วนใหญ่ในทะเลได้ก็มีพื้นเพมาจากราชอาณาจักรเออร์เมลอยู่แล้ว หรือต่อให้มีพื้นเพมาจากอาณาจักรอื่น แต่สิ่งที่เหมือนกันคือพวกเขาทั้งหมดล้วนเป็นคนจากทะเลได้

เหล่าโจรสลัดร่วมมือกันอย่างเป็นระบบโดยมีเป้าหมายหลักคือปล้นเรือสินค้าของจักรวรรดิกราเซส ทั้งยังคอยกวาดล้างพื้นที่ตามแนวชายฝั่งทางตอนใต้อยู่เป็นระยะๆ จนกองทัพเรือเริ่มอ่อนแอลง

ขณะเดียวกัน คาเดรียลก็ใช้สถานะองค์ชายแห่งเออร์เมล ตั้งตนเป็นผู้ปกครองทะเลใต้ กล่าวกันว่าหากเรือสินค้าลำใดอยู่ภายใต้การคุ้มครองของกองทัพเรือเออร์เมล เรือสินค้าลำนั้นย่อมเดินเรือในทะเลได้อย่างปลอดภัยไร้กังวล

พื้นที่ทางตอนใต้ของจักรวรรดิได้รับความเดือดร้อนจากการรุกรานของโจรสลัดมาตั้งแต่ช่วงเริ่มก่อตั้งจักรวรรดิ แต่นับจากนี้ไปอีกประมาณสิบปี กองทัพเรือของจักรวรรดิจะอยู่ในช่วงอ่อนแอที่สุด จึงเป็นผลทำให้โจรสลัดขึ้นมามีอำนาจเหนือกว่า

ในความเป็นจริง หากไม่ได้รับความช่วยเหลือจากกองทัพเรือเออร์เมล กองทัพเรือของจักรวรรดิก็คงไม่อาจแก้ไขสถานการณ์นี้ได้

ทั้งหมดนี้ย่อมต้องยกความดีความชอบให้กับคาเดรียล

ดังนั้น อาร์ทีเซียจึงร่วมมือกับเขา โดยมีข้อตกลงแรกคือการแทรกแซงราชาธิปไตยเพื่อขับไล่แกรนด์ดยุกรอยการ์

และนั่นก็เป็นข้อตกลงที่คาเดรียลไม่อาจปฏิเสธได้

เนื่องจากพวกเขาจะได้รับสัญญาพิชจากการปล้นเรือสินค้า ซ้ำยังได้ค่าตอบแทนนอกเหนือจากนั้นอีกต่างหาก และเมื่อราคา สัญญาพิชสูงขึ้น พวกเขาก็สามารถนำสัญญาพิชที่ปล้นมาส่งขายไปยัง พื้นที่ต่างๆ ที่อยู่ทางตอนใต้ของจักรวรรดิ ซึ่งเท่ากับว่าได้กำไร ถึงสามต่อ

หลังจากแกรนด์ดยุกรอยการ์ถูกขับไล่ออกไป ความสัมพันธ์ฉันพินมิตรก็ยังคงดำเนินต่อไปอีกระยะหนึ่ง เนื่องจากลอว์เรนซ์ต้องการแม่กระทั่งตระกูลดยุกลีอาแกนด์ ให้มาอยู่ภายใต้อำนาจของตัวเอง

สุดท้ายอาร์ทีเซียก็เป็นฝ่ายทรยศคาเดรียล เพราะเขามี หลักฐานการสมคบคิดทั้งหมดของเธอ

คาเดรียลเชื่อใจอาร์ทีเซีย แต่เขากลับได้รับผลตอบแทน เป็นการถูกจับกุมในข้อหาบฏและโดนประหารชีวิต ซึ่งผู้ที่ให้ กษัตริย์แห่งเออร์เมลี่ยมกำลังทหารไปในวันนั้นก็คือจักรวรรดิ- กราเธส หรือพูดให้ถูกจริงๆ ก็คือลอว์เรนซ์นั่นเอง

“เป็นไปได้ยังไง...”

อาร์ทีเซียไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องถามซ้ำอีกครั้ง คาเดรียลี่ยม

“เมื่อสี่เดือนก่อน ข้าลืมนาทีขึ้นมาก็รู้สึกตกใจ ขอขอบคุณมากที่คอบของตัวเองยังอยู่บนบ่า ความทรงจำตอนถูกกดลงบนแท่นประหารยังชัดเจนอยู่เลย ตอนแรกข้านึกว่าเรื่องทั้งหมดเป็นแค่ฝันร้าย”

“...”

“แต่หลังจากวันนั้นทุกอย่างก็ดูแปลกไป ไม่ว่าจะเป็นเอกสาร หรือแม้แต่ผู้คน ก็ล้วนเป็นสิ่งที่ข้าเคยเห็นมาก่อนแล้ว ข้ายังสามารถบอกได้แม้กระทั่งวันที่ลมมรสุมจะเข้า ความทรงจำทุกอย่างชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ จนไม่อาจพูดได้ว่าเป็นแค่ความฝัน”

คาเดรียลกล่าว

“แล้วเจ้ารู้หรือเปล่าว่าข้าคิดถึงอะไรเป็นครั้งแรก ... มาร์เชอเนส?”

“ไม่...ไม่ทราบพะคะ”

“ข้าคิดว่าจะต้องทำให้เจ้ามาอยู่ในกำมือให้ได้”

มือของคาเดรียลจับล็อกคางอาร์ทีเขี้ยวไว้แน่น

“เจ้าไม่รู้หรือกว่าข้าคิดถึงเจ้ามากแค่ไหน ข้าเฝ้าใคร่ครวญมานับครั้งไม่ถ้วนเลยละ ว่าถ้าได้เจอแล้วจะบีบคอหรือจะจูบเจ้าดี”

เขาหัวเราะอย่างดุตัน เสียงกระซิบกระซาบดังอยู่เหนือ
ริมฝีปากอาร์ทีเซีย

อาร์ทีเซียกลั่นหายใจ

เธอนึกว่าจะไม่มีใครมีความทรงจำในอดีตอีกแล้ว เพราะ
เธอใช้หลายวิธีในการตรวจสอบเรื่องนั้น

คาเดรียลพยายามจะจับเธอ แต่อาร์ทีเซียก็กัดริมฝีปาก
ของเธออย่างเต็มแรง

ไฟสัญญาณถูกจุดขึ้น

เซดริกที่มองเห็นสัญญาณจึงรีบร้อนเดินทางกลับ
ป้อมปราการหลักในเย็นวันนั้นทันทีหลังพระอาทิตย์ตกดิน

เหล่าอัศวินและทหารที่ออกเดินทางไปยังพื้นที่ล่าสัตว์
ก็กลับมารวมตัวกันที่ปราสาทโดยไม่ได้อัปดาอาวุธ เสียงของ
รองเท้าบูตดังก้องไปทั่วปราสาท เงามีแสงจากคบเพลิงทำให้
ป้อมปราการดูราวกับลุกเป็นไฟ

เหล่าราษฎรที่อาศัยอยู่บริเวณป้อมปราการต่างเก็บตัวอยู่
ในบ้านเงียบๆ โดยไม่คิดแม้แต่จะเปิดประตูออกมา

ศพถูกวางเรียงไว้บนพื้นหินของห้องโถง มีทหารคุ้มกัน ลิปสี่คน และชายแปลกหน้าจากทะเลใต้อีกสี่คน ซึ่งทุกคนล้วน ถูกสังหารด้วยดาบ

เซดริกคลุมผ้าที่มีตราสัญลักษณ์ของเอฟบ์รอนลงบน ร่างของทหารคุ้มกันเหล่านั้นด้วยตัวเอง ในขณะที่ร่างของ ชาวทะเลใต้ถูกมัดด้วยเชือกแล้วลากออกไปทันทีหลังได้รับการ ยืนยัน

เขาเดินไปนั่งบนบัลลังก์ในห้องโถงหลัก โดยไม่คิดจะปลด สายผ้าคลุมกันหนาวที่ห้อยอยู่บนเสื้อตัวนอกหรือปลดดาบที่ แขนงอยู่ข้างกายเลยแม้แต่หน่อย

อัลฟอนส์คุกเข่าลงต่อหน้าเซดริกในสภาพที่ทั้งตัวยังเต็มไปด้วยรอยเลือดจากเมื่อตอนกลางวัน เขาวางดาบลงกับพื้น จากนั้นก็ดึงตราอัศวินออกจากอกแล้ววางมันไว้ตรงหน้า

“ข้าไม่อาจปกป้องท่านแกรนด์ดัชเชสได้ จึงขอชดใช้ ความผิดด้วยความตายครับ”

“อย่าเอาความตายขึ้นมาพูดพล่อยๆ ยังมีเรื่องที่เราต้อง จัดการให้เรียบร้อยก่อนจะมานั่งนึกถึงความเป็นความตายของ ตัวเอง”

เซดริกตอบกลับคำพูดของอัลฟอนส์ด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความโกรธ

“ขออภัยครับ”

สถานการณ์ทุกอย่างชัดเจนแล้ว

เมื่อหนึ่งเดือนก่อนมีชาวทะเลใต้กลุ่มหนึ่งเดินทางเข้ามาและพักอยู่ที่วิหารนานเกือบเดือน ก่อนที่ท่าเรือจะกลายเป็นน้ำแข็ง ออเบรย์จึงได้พบกับคนเหล่านั้นที่นั่น และวาดโครงสร้างของปราสาทให้พวกเขาอย่างละเอียด

ชาวทะเลใต้ที่หลบหนีโดยใช้เส้นทางรูปปั้นนักบุญหญิงได้ขึ้นเรือเล็กที่ถูกเตรียมไว้และล่องต่อไปยังปากแม่น้ำ

เรือลำนั้นถูกดัดแปลงให้สามารถแล่นบนน้ำแข็งได้ เหมือนกับเลื่อนหิมะ พ่อค้าที่ให้เช่าโกดังเก็บเรือถึงกับทรุดตัวลงคุกเข่ายอมรับความผิดราวกับมีโทษสมควรตาย

“ผู้ที่ดัดแปลงเรือก็เป็นชาวทะเลใต้ครับ พวกเขาเข้าออกโกดังอยู่บ่อยครั้ง โดยอ้างว่าต้องเข้าไปซ่อมชิ้นส่วนของเรือที่เสียหายในบางจุด เจ้าของโกดังเก็บเรือจึงไม่สงสัยอะไรในตัวพวกเขาเลยแม้แต่หน่อย”

คนรับใช้ซึ่งทำหน้าที่ดูแลออเบรย์ในระหว่างที่หล่อนติดต่อกับชาวทะเลใต้รวมถึงครอบครัวของพวกเขา ถูกพบว่าเสียชีวิต

แล้วทั้งหมด คาเดรียลจับครอบครัวของพวกเขาเป็นตัวประกัน เพื่อป้องกันไม่ให้มีใครปรักปรำพูดเรื่องนี้ แต่สุดท้ายเขาก็สังหารคนเหล่านั้นทิ้งจนหมดสิ้นก่อนจะจากไป

“สั่งปิดวิหารแล้วคุมตัวชาวบ้านทุกคนที่เคยมีปฏิสัมพันธ์กับพวกเขามาสอบปากคำ ตรวจสอบให้แน่ใจว่าเส้นทางลับถูกทำลายจนไม่มีใครเข้าถึงได้ ในเมื่อคนนอกรู้โครงสร้างทั้งหมดแล้ว เราก็ต้องทำให้มันใช้งานซ้ำเป็นครั้งที่สองไม่ได้อีก”

เซดริกสั่งอย่างเย็นชา

“รับทราบครับ”

“ที่ท่าเรือล่ะ”

“เบื้องต้นได้มีการจุดไฟสัญญาณให้คำสั่งปิดท่าเรือเรียบร้อยแล้วครับ”

“ถ้าติดใบมีดเลื่อนหิมะเข้ากับเรือแล้วลองไปตามแม่น้ำได้ มันก็ต้องเล่นในทะเลได้เหมือนกัน อย่าประมาทในการตรวจสอบคลังเก็บเสบียงเพียงเพราะน้ำในแม่น้ำยังเป็นน้ำแข็ง ต่อให้เรือของชาวทะเลใต้จะยอดเยี่ยมหรือยิ่งใหญ่ขนาดไหน ก็ไม่มีทางออกทะเลไปได้โดยไม่มีเสบียงแน่”

“ครับ”

จากนั้นเซดริกก็เอยต่อทันที

“ไปเรียกตัวออเบอร์มา”

ใช้เวลาไม่นานออเบอร์ก็ถูกลากตัวเข้ามา ก่อนหน้านี้ หล่อนพักอยู่ในห้องของวิหารและถูกคุมตัวมาโดยที่ยังไม่ได้รับรู้ ถึงสถานการณ์ของตัวเองเลยแม้แต่หน่อย

ออเบอร์ไม่ได้มีท่าทีแปลกใจยามได้เห็นบรรยากาศ อันเลวร้ายที่ปกคลุมไปทั่วป้อมปราการหลัก ตรงกันข้าม หล่อนกลับเอ่ยถามด้วยรอยยิ้มสดใสราวกับกำลังพึงพอใจ

“ผู้หญิงคนนั้น...หนีไปแล้วจริงๆ ลินะคะ”

“ออเบอร์ จอร์ดีน เจ้าเป็นคนบอกโครงสร้างของปราสาท ให้ชาวทะเลได้พวกนั้นรู้จึ้นหรือ”

เซดริกถามเสียงเย็น

“คะ? อ้อ...คะ”

ถึงตอนนี้ไหล่ของออเบอร์จึงค่อยๆ หดลง หล่อนรู้ดีว่าตัวเองทำผิด

“ก็เขาบอกว่าต้องไปพบหน้าผู้หญิงคนนั้นให้ได้เลยนี่คะ อืม...ว่าแต่ท่านชายทราบหรือเปล่าคะ ว่าผู้หญิงคนนั้นทั้งคนรัก ของตัวเองที่กำลังจะแต่งงานด้วยเพื่อมาแต่งงานกับท่านชาย นะคะ?”

คาเดรียลไม่เคยพูดแบบนั้น แต่เรื่องราวที่อยู่ในหัวของ
ออเบรย์ได้ถูกบิดเบือนไปเรียบร้อยแล้ว

“ข้านึกแล้วเชื่อว่าสุดท้ายต้องกลายเป็นแบบนี้ ผู้หญิง
ต่ำๆ ก็เป็นเหมือนกันหมดนั่นล่ะค่ะ”

“...”

“อย่าเสียใจไปเลยนะคะ นางก็แค่ผู้หญิงไร้ค่าคนหนึ่ง
ไม่คู่ควรจะให้ท่านชายต้องเก็บมาใส่ใจ”

ออเบรย์ขยับเข้าไปใกล้เซดริก

หล่อนต้องการปลอบโยนเขา ไม่รู้ว่าเขาจะรู้สึกเหมือนโดน
หักหลังและเศร้าเสียใจมากขนาดไหน

อุตุส่าห์ทำดีกับผู้หญิงชั้นต่ำที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพ่อแท้ๆ ของ
ตัวเองเป็นใคร และยังมีมอบตำแหน่งแกรนด์ดัชเชสให้ แต่
อีกฝ่ายกลับทรยศหักหลังแล้วหนีไปกับผู้ชายคนอื่น

ออเบรย์คิดว่าอาร์ทีเซียช่างเป็นผู้หญิงที่น่าขันจริงๆ ต่อให้
อีกฝ่ายจะเปลี่ยนใจขึ้นมากะทันหันหรือมีเหตุผลอื่นใด
อย่างน้อยก็ควรขอหย่ากับเซดริกแล้วก็ขอโทษก่อนไปไม่ใช่หรือ

แต่ถ้าลองเดาจากคำพูดของคาเดรียลที่บอกว่าเธอหลบหนี
มา ก็เห็นได้ชัดว่าอาร์ทีเซียต้องกระทำความผิดร้ายแรงชนิดที่
ไม่อาจเอ่ยให้ใครฟังได้

เมื่อคิดได้เช่นนั้นหล่อนก็รู้สึกชดใจอยู่บ้าง แต่ลึกๆ แล้ว
ออเบรย์กลับรู้สึกพอใจเป็นอย่างมาก เพราะตอนนี้เซดริกก็คง
ได้เห็นธาตุแท้ทั้งหมดของอาร์ทีเซียแล้ว

หล่อนคิดว่าเซดริกกำลังโกรธจัดเพราะเสียใจและรู้สึก
เหมือนโดนอีกฝ่ายหักหลัง แต่ในความเป็นจริงนั้นแตกต่าง
ออกไป คนที่ทำให้เซดริกรู้สึกเหมือนถูกหักหลังไม่ใช่อาร์ทีเซีย
แต่เป็นออเบรย์

สิ้นสุดถ้อยคำหยาบคายไร้มารยาทของหล่อน บรรยากาศ
ภายในห้องโถงหลักก็แปรเปลี่ยนเป็นตึงเครียด มาร์กาเร็ตที่
ตกใจจนหน้าซีดกริรร้องคร่ำครวญ ก่อนจะวิ่งมากอดออเบรย์
แล้วกดให้ก้มคำนับลงกับพื้น

“ได้โปรด...ได้โปรดไว้ชีวิตนางด้วยเถิดนะคะ!”

ออเบรย์ที่ได้ยินเช่นนั้นก็พูดด้วยความหงุดหงิด

“อ๊วย...ท่านแม่คะ! ท่านเป็นอะไรไปอีกเนีย ผู้หญิงคนนั้น
ไปแล้วเรื่องก็จบแล้วนี่คะ นางไม่ได้มีค่าถึงขนาดให้ทุกคนต้อง
มาวุ่นวายกันอย่างนี้เสียหน่อย”

แอรอนทรุดเข่าลงและใช้มือทั้งสองข้างยันตัวเอาไว้
ก่อนจะก้มศีรษะลงไปจนหน้าผากแทบจะติดพื้น เพราะเขา
ไม่กล้าแม้แต่จะเอ่ยปากขอร้องให้เซดริกไว้ชีวิตหล่อน

บุตรสาวจากตระกูลเคานต์จอร์ดินต่างพร้อมใจกันก้าวออกมาข้างหน้าและคุกเข่าลงตามแอรอน บุตรสาวคนโตซึ่งเป็นอัศวินปลดดาบข้างกายและถอดเสื้อคลุมออก บุตรสาวคนรองและบุตรสาวคนที่สามซึ่งเป็นข้าราชบริพารผู้ดูแลก็ถอดหมวกที่อยู่บนหัว รวมทั้งเครื่องหมายประจำตัวที่แสดงสถานะของตนออก

หลังจากนั้น บรรดาญาติพี่น้องร่วมสายเลือดทุกคนที่ใช้นามสกุลจอร์ดินก็คุกเข่าลงเช่นเดียวกัน

ในที่สุดออเบรย์ก็ตระหนักได้ว่าสถานการณ์ทั้งหมดแตกต่างไปจากที่หล่อนคิดไว้อย่างสิ้นเชิง

เซดริกถอนหายใจอยู่ด้านหน้าออเบรย์ที่กำลังเบิกตากว้างและมองไปรอบๆ ตัวอย่างอยู่ไม่สุข

“ไม่ยากเชื่อเลยว่าจะมีรูปแบบนี้เกิดขึ้นในปราสาทของข้า”

“ท่านชาย...”

“ตอนมาถึงที่นี่ได้ไม่กี่วัน เทียเคยเอ่ยเตือนข้าว่ามนุษย์สามารถทรยศหักหลังกันด้วยเหตุผลที่ไม่คาดคิดได้เสมอแล้วนางก็ขอให้ข้าระวังตัวมากกว่านี้ แต่รู้หรือเปล่าว่าตอนนั้นข้าตอบไปว่ายังไง”

“ทะ...ท่านชาย...”

แอรอนเรียกเขาเสียงลั่น

“ข้าหัวเราะกลับไป! แล้วบอกนางว่าไม่ต้องกังวล เพราะดินแดนของข้าปลอดภัยที่สุด! นั่นเพราะข้าไวใจพวกเจ้า! และไม่เคยคิดเลยว่าในปราสาทแห่งนี้จะมีใครทรยศ! เพราะแบบนั้นข้าถึงได้บอกไปว่านางก็จะปลอดภัยเช่นกัน!”

เซดริกแพดเสียงลั่นด้วยความโกรธแล้วลุกพรวดขึ้น

“ทุกวันนี้ข้าต้องคอยกังวลเรื่องภัยคุกคามจากภายนอก! คอยระวังเรื่องที่ว่าพวกคาร์มห์อาจบุกเข้ามากวาดล้าง แล้วยังต้องคอยระวังกับอุบายของราชวงศ์! ข้ากลัวการมาถึงของฤดูหนาว ข้ายังต้องใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางความตายและการต่อสู้แย่งชิง แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมียปราสาทของข้า...บ้านของข้า...สถานที่เดียวที่ข้าสามารถนอนหลับได้อย่างสบายใจ! ทั้งหมดนี้ก็เพราะข้าเชื่อในตัวพวกเจ้า”

เหล่าอัศวินและข้าราชบริพารที่เป็นผู้ดูแลต่างก็รับมือกับความโกรธของเขาในครั้งนี้ไม่ไหว จึงพร้อมใจกันคุกเข่าลงบนพื้น

“ออบेरย์ จอร์ดีน! ข้าจะให้โอกาสเจ้าพูดแก้ตัวอีกเพียงครั้งเดียวเพราะเห็นแก่หน้าพ่อแม่เจ้า ตอบมาว่าเจ้าทำแบบนั้นไปทำไม!”

“หะ...ท่านชาย”

ออบेरย์พิมพ์ด้วยความหวาดกลัวและทำท่าจะร้องไห้

“กะ...ก็เพราะสายตาของท่านชายเอาแต่มองไปที่ผู้หญิงคนนั้นไงคะ...ข้าทั้งรักทั้งเทิดทูนท่านชายขนาดนี้ แต่ทำไมท่านชายถึง...”

คำแก้ตัวของหล่อนมีแต่จะยิ่งทำให้สถานการณ์เลวร้ายลงไปเรื่อยๆ